

Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1328/24 ze dne 2. září 2024

Ústavní soud rozhodl soudkyní zpravodajkou Lucií Dolanskou Bányaiovou o ústavní stížnosti stěžovatele M. Ch., t. č. ve Věznici Valdice, zastoupeného JUDr. Petrem Holubičkou, advokátem, se sídlem V Aleji 282, Semily, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. října 2023 č. j. 4 To 144/2023-1394 a rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 21. prosince 2022 č. j. 6 T 96/2021-1307, za účasti Krajského soudu v Ústí nad Labem a Okresního soudu v Teplicích, jako účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

1. Ústavní stížností podle článku 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona Ústavním soudem se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí, neboť se domnívá, že jimi došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv podle článku 36 a 38 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Z obsahu ústavní stížnosti a jejích příloh Ústavní soud zjistil, že napadeným rozsudkem uznal Okresní soud v Teplicích stěžovatele vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku spáchaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

3. Napadeným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozsudku.

4. Proti shora uvedeným rozhodnutím soudů prvního a druhého stupně podal stěžovatel ústavní stížnost, neboť se domnívá, že v jeho trestní věci došlo k naprosto zásadním pochybením v oblasti práva na spravedlivý proces. K těm mělo dojít jednak tím, že nalézací soud opakovaně zamítal jeho návrhy na doplnění dokazování, spokojil se se znaleckým posudkem MUDr. Weisse, ačkoliv stěžovatel požadoval znalce jiného, neprovedl výslech řidiče, který mohl vypovídat ve prospěch stěžovatele. Hlavní líčení proběhlo bez účasti poškozené, rozpory mezi jejími tvrzeními a dalšími důkazy tak nemohly být předmětem otázek obhajoby v průběhu hlavního líčení. Podle stěžovatele nebylo jasné prokázáno, kde přesně poškozená ke své újmě došla. Stěžovatel má za to, že k nedodržování zásady oficiality a práva na spravedlivý proces dochází i v jiných případech před Okresním soudem v Teplicích a poukazuje na související řízení, které před tímto soudem již vedl. Stěžovatel je přesvědčen, že předmět stížnosti podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, a Ústavní soud by se tak měl jeho ústavní stížnosti zabývat v režimu podle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudě. Dne 30. 8. 2024 Ústavní soud obdržel ručně psané doplnění ústavní stížnosti, v němž stěžovatel uvedl, že advokát jeho námítky v ústavní stížnosti zredukoval na "špičku ledovce". Stěžovatel zopakoval, že podle něj došlo k fatálnímu selhání orgánů činných v trestním řízení, a uvedl další rozsáhlé námítky proti jejich postupu.

5. Dříve než Ústavní soud přistoupí k přezkumu opodstatněnosti ústavní stížnosti, je jeho povinností posoudit, zda byly splněny všechny procesní předpoklady řízení podle zákona o Ústavním soudě.

6. Podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudě je ústavní stížnost nepřípustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje. Zmíněnými prostředky se ve smyslu § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudě rozumí řádné opravné prostředky, dále - vyjma návrhu na obnovu řízení - mimořádné opravné prostředky (včetně takového, který orgán, jenž o něm rozhoduje, může odmítnout jako nepřípustný z důvodů záviselých na jeho uvážení), a jiné procesní prostředky k ochraně práva, s jejichž uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení. Ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudě je vyjádřením zásady subsidiarity ústavní stížnosti, z níž plyne rovněž princip minimalizace zásahů Ústavního soudu do činnosti ostatních orgánů veřejné moci. Ústavní stížnost je krajním prostředkem k ochraně práva, nastupujícím tehdy, když náprava před jinými orgány veřejné moci již není standardním postupem možná, tedy pokud byly vyčerpany všechny dostupné procesní prostředky obrany.

7. Podle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudě Ústavní soud neodmítne přijetí ústavní stížnosti, i když není splněna podmínka podle předchozího odstavce, jestliže stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a byla podána do jednoho roku ode dne, kdy ke skutečnosti, která je předmětem ústavní stížnosti, došlo. Tato výjimka ze zásady subsidiarity předpokládá situaci, kdy se otázka nastolená v ústavní

stížnosti netýká pouze osoby stěžovatele, nýbrž jeho vlastní zájmy přesahuje. Její řešení tak má mít dopad na širší okruh případů, musí mít znaky obecnosti, neomezenosti konkrétním případem.

8. V nyní projednávané věci stěžovatel podává ústavní stížnost proti odsuzujícímu trestnímu rozsudku a proti usnesení o zamítnutí odvolání proti tomuto rozsudku. Z obsahu ústavní stížnosti vyplývá, že stěžovatel nepodal v této věci dovolání, které je posledním procesním prostředkem k ochraně jeho práva. Tuto skutečnost Ústavní soud ověřil v databázi <https://infosoud.justice.cz/>. Stěžovatel přitom neprokázal, ani v ústavní stížnosti konkrétními skutečnostmi nezdůvodnil tvrzené naplnění podmínek v § 75 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Jelikož stěžovatel nevyčerpal dostupné prostředky k ochraně svého práva a současně neosvědčil, že by jím předkládaná ústavní stížnost přesahovala jeho vlastní zájmy, musel ji Ústavní soud posoudit jako nepřípustnou.

9. S ohledem na výše uvedené Ústavní soud postupoval podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků jako nepřípustnou odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 2. září 2024

Lucie Dolanská Bányaiová v. r.
soudkyně zpravodajka